

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **BMC Brno, s.r.o.**, sídlem Sejkorova 1977/3, Brno, zastoupená Mgr. Ing. Romanem Chyťou, advokátem, sídlem Přívrat 1454/12, Brno, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, ústřední inspektorát, sídlem Květná 15, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 5. 2020, č. j. SZPI/AI728-150/2016, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 3. 2021, č. j. 62 A 104/2020 - 116,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná rozhodla znovu poté, co Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 21. 10. 2019, č. j. 62 A 70/2018 - 200, částečně zrušil původní rozhodnutí žalované ve výrocích III, V a VI týkajících se uložené pokuty a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, neboť se nevypořádala s námitkami žalobkyně ohledně nepřiměřenosti výše pokuty. Žalobkyni byla pokuta uložena za spáchání tří přestupků podle § 17 odst. 1 písm. q) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o potravinách“), tím,

že v několika obdobích roku 2015 porušila u třech potravin povinnost stanovenou čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1169/2011, o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 a (ES) č. 1925/2006 a o zrušení směrnice Komise 87/250/EHS, směrnice Rady 90/496/EHS, směrnice Komise 1999/10/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES, směrnic Komise 2002/67/ES a 2008/5/ES a nařízení Komise (ES) č. 608/2004. Konkrétně žalobkyně uváděla na trh ve formě prodeje tři druhy ovocných pomazánek (bonjour JAHODA, ovocná pomazánka jahodová, vhodné i pro diabetiky, bonjour JAHODA, ovocná pomazánka jahodová a bonjour MERUŇKA, ovocná pomazánka meruňková) se zavádějícími informacemi o složení (deklarování vyššího obsahu ovoce - jahod a meruňek, než jaké bylo laboratorně zjištěno).

[2] Státní zemědělská a potravinářská inspekce (dále jen „SZPI“, inspektorát v Brně, uložila žalobkyni za shora popsané jednání pokutu ve výši 750 000 Kč (rozhodnutím ze dne 2. 5. 2017, č. j. SZPI/AI728-82/2016). Na základě podaného odvolání žalovaná rozhodnutím ze dne 9. 4. 2018, č. j. SZPI/AI728-97/2018, pokutu snížila na 500 000 Kč. Následně (jak bylo uvedeno výše) krajský soud rozsudkem č. j. 62 A 70/2018 - 200 zrušil výroky III, V a VI týkající se uložené pokuty, ve vztahu k výrokům o vině podanou žalobu zamítl. V dalším řízení žalovaná uložila žalobkyni pokutu ve výši 300 000 Kč (nyní přezkoumávaným rozhodnutím).

[3] Žalobu proti tomuto rozhodnutí krajský soud zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. V odůvodnění rozsudku uvedl, že se žalovaná v dalším řízení již důkladně vypořádala s veškerými námitkami a tvrzeními žalobkyně, jí vydané rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné. Krajský soud dále konstatoval, že délka správního řízení není okolností, která by v souzené věci měla vliv na uložení sankce, správní orgány se nedopustily excesivních průtahů (délka řízení souvisela spíše s počtem vydaných rozhodnutí než s průtahy správních orgánů). Proto dle krajského soudu nedošlo k zániku či oslabení preventivní a výchovné funkce trestu, jak namítala žalobkyně. Krajský soud se rovněž ztotožnil s odůvodněním žalované, že v souzené věci nebylo na místě upustit od uložení správního trestu, zejména s ohledem na značné množství nevyhovujících potravin uvedených žalobkyní na trh (230 414 ks o celkové hmotnosti více než 4,5 tuny) a s tím související velké množství potenciálně poškozených spotřebitelů a dále s ohledem na souběh tří přestupků.

[4] K námitce, že žalovaná nedostatečně zohlednila majetkové poměry žalobkyně (především s přihlédnutím k sankcím, které ukládá ekonomicky silnějším subjektům za stejně závažná porušení právních předpisů), krajský soud konstatoval, že majetkové poměry pachatele sice nezanedbatelně ovlivňují výši trestu, klíčový význam však mají povaha a závažnost spáchaného přestupku, včetně polehčujících a přitěžujících okolností. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaná v této souvislosti provedla dostatečné množství důkazů k prokázání majetkových poměrů žalobkyně, přičemž dostatečně odůvodnila, proč neprovedla další důkazy navrhované žalobkyní. S ohledem na majetkové poměry, závažnost jejího jednání, jakož i skutečnost, že pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonné sazby (0,6 % maximální možné výše), nelze výši pokuty hodnotit jako likvidační či nepřiměřenou. S tím související odůvodnění žalované krajský soud označil za dostatečné.

pokračování

[5] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaná nezohlednila jako polehčující okolnost zanedbatelnou míru zavinění žalobkyně. Uzavřel, že žalovaná v souladu s § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložený správní trest řádně individualizovala a odůvodnila.

[6] Ve vztahu k žalobním námitkám směřujícím do posouzení viny žalobkyně krajský soud konstatoval, že tato otázka byla předmětem jeho věcného přezkumu již v dřívějším rozsudku č. j. 62 A 70/2018 - 200, takže se jí v tomto řízení nemohl znovu zabývat.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalované a další podání

[7] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítala, že značný časový odstup od vytýkaného porušení právních předpisů v daném případě odůvodňoval uložení mírnější pokuty, neboť plynutím času klesá její výchovná a preventivní funkce. V souzené věci byl dle stěžovatelky časový odstup dokonce takový, že odůvodňoval upuštění od potrestání. Tomuto postupu svědčilo také stěžovatelčino chování (přestala spolupracovat s výrobcem potravin a přijala opatření, jež v budoucnu mají podobným situacím zabránit). Stěžovatelka nesouhlasila s názorem krajského soudu, který značný časový odstup posuzoval pouze optikou případné nečinnosti správního orgánu. Namítala také, že žalovaná i krajský soud při ukládání pokuty nedostatečně zohlednily její majetkové poměry, především v porovnání s ekonomicky silnějšími konkurenty. Výši pokut uložených stěžovatelčíným konkurentům nelze porovnávat s jí uloženou pokutou. Žalovaná dle jejího názoru nezohlednila jako polehčující okolnost ani míru stěžovatelčina zavinění. V této souvislosti poukázala na skutečnost, že dotčené potraviny nevyrábí, nemohla ovlivnit jejich složení, ani to, co jí bylo sděleno výrobcem. Rovněž upozornila, že krajský soud se nezabýval dopadem pandemie COVID-19 na společnosti, jejichž předmětem činnosti je obchod s potravinami. Namítala taktéž nedostatečné vypořádání argumentace k likvidačnímu charakteru pokuty s tím, že nebyl vyslechnut stěžovatelčin jednatel, jehož výslech v řízení navrhovala. Tím bylo dle stěžovatelčina názoru zasaženo do jejího práva na veřejné projednání věci.

[8] Vedle nepřiměřenosti sankce stěžovatelka namítala také nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Dle jejího názoru jsou nedostatečné zejména posudky s protokoly, z nichž vyplývá nižší než deklarovaný podíl ovoce. Posudky s protokoly nemají formální a obsahové náležitosti plynoucí z § 13 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, dle které mělo být dle stěžovatelky v souzené věci analogicky postupováno. Posudky jsou nepřezkoumatelné a metoda, kterou byly zjišťovány podíly ovoce ve výrobcích, neobjektivní, tudíž je nelze považovat za podklad pro rozhodnutí o vině. Dle stěžovatelčina názoru by společně s výrokem o pokutě (trestu) měl být vždy přezkoumáván také výrok o vině, konkrétně to, zda není v extrémním nesouladu se zjištěným skutkovým stavem. K tomu však v řízení před krajským soudem nedošlo.

[9] V závěru kasační stížnosti stěžovatelka argumentovala, že učinila vše, co po ní lze spravedlivě požadovat, aby porušení povinnosti předešla, takže byly naplněny liberační důvody. Stěžovatelka vypočetla opatření přijatá za účelem ověření kvality dané potraviny, včetně ujištění ze strany výrobce o shodě mezi údaji na obalu a složením potraviny, jehož

zpětné ověření nelze provést. Za účelem ověření expertízy provedené správními orgány proto navrhla znalecké přezkoumání složení dotčených potravin. Zároveň doplnila, že se nemůže ztotožnit s tím, že je trestána za něco, co nezpůsobila, neboť je pouhým prodejcem.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že časový odstup od porušení dotčených právních předpisů není skutečností, kterou by měl správní orgán zohledňovat při určování výše pokuty. Takové kritérium § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky neobsahuje. Žalovaná upozornila, že v řízení před správními orgány, pokud jde o jeho délku, nedošlo k žádným excesům a nebyla překročena ani zákonem stanovená objektivní lhůta pro uložení pokuty. Žalované nadto bylo z její úřední činnosti známo, že se stěžovatelkou jsou vedena také další správní řízení týkající se uvádění nevyhovujících potravin do oběhu. Žalovaná proto neshledala důvod pro upuštění od uložení pokuty (s přihlédnutím k závažným následkům, kdy stěžovatelka uvedla do oběhu více než 4,5 tuny klamavě označených potravin).

[11] K otázce zohlednění stěžovatelčiných majetkových poměrů (ve srovnání s jejími konkurenty) žalovaná uvedla, že s ohledem na individualizaci trestu v konkrétní věci není nutné posuzovat majetkové poměry jiných subjektů. To, jaká pokuta bude v konkrétní věci uložena, je nutno zkoumat na základě konkrétních skutkových okolností a po zhodnocení všech relevantních kritérií. Ekonomická síla jednotlivých subjektů není dle žalované primárním kritériem pro určení sankce, daleko podstatnější jsou povaha a závažnost spáchaných přestupků, stejně jako přitěžující a polehčující okolnosti. Majetkové poměry je zapotřebí hodnotit především z toho hlediska, aby nedošlo k uložení likvidační pokuty. Ani namítaná nízká míra zavinění nemůže dle žalované zprostit stěžovatelku odpovědnosti za spáchané přestupky, jelikož odpovědnost je koncipována jako objektivní (bez ohledu na zavinění). Okolnost, že se v konkrétním případě jednalo o skrytou vadu potravinových výrobků, je možno zohlednit jako okolnost polehčující. K tomu také v souzené věci došlo.

[12] Žalovaná dále uvedla, že neprovedení výsledku stěžovatelčina jednatele nezasáhlo do jejích ústavně garantovaných práv. K námitce, že nebyly zohledněny dopady pandemie COVID-19, žalovaná připomněla, že právě tato okolnost vedla ke snížení celkové výše pokuty z částky 500 000 Kč na 300 000 Kč.

[13] Ve vztahu k námitkám vztahujícím se k nedostatkům při zjišťování skutkového stavu věci (včetně namítané nepřezkoumatelnosti posudků, protokolů o zkouškách a pracovních deníků), jakož i přesvědčení stěžovatelky o tom, že byly naplněny liberační důvody, žalovaná poukázala na skutečnost, že o nich krajský soud pravomocně rozhodl již rozsudkem č. j. 62 A 70/2018 - 200. V souvislosti se stěžovatelčím přesvědčením, že by odpovědnost za kvalitu potravin měl nést jejich dodavatel či výrobce, žalovaná uvedla, že je na stěžovatce, aby případně tyto otázky upravila smluvně se svými obchodními partnery.

[14] Stěžovatelka reagovala na vyjádření žalované podáním repliky, v níž zopakovala, že pokud má uložena pokuta plnit svou funkci, je nutné, aby správní orgán zohlednil časový odstup od porušení právních předpisů (pokuta by měla být uložena co nejdříve od porušení právních předpisů). Stěžovatelka připomněla také výčet kroků, které učinila za účelem předcházení porušení právní povinnosti v budoucnu, což v tomto případě mělo

pokračování

vést k upuštění od uložení pokuty. Dle stěžovatelky bylo nutné uloženou pokutu posoudit také z toho hlediska, do jaké míry zasáhne subjekt, jemuž je uložena. Stěžovatelka upozornila, že je-li ekonomicky silnějším subjektům ukládána pokuta v obdobné výši jako stěžovatelce, je trestání ve výsledku nespravedlivé. Rovněž výslech stěžovatelčina jednatele by nepochybně přispěl ke zjištění skutečného stavu věci, a proto měl být proveden. Jeho písemné vyjádření nemá takovou důkazní sílu jako osobní výpověď. Dále stěžovatelka zopakovala, že podle jejího názoru je v případě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci zapotřebí v návaznosti na přezkum výroku o trestu přezkoumat současně i výrok o vině.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[16] Na úvod Nejvyšší správní soud podotýká, že v nyní vedeném řízení již nelze přezkoumávat otázku stěžovatelčiny viny za spáchané přestupky, ani případné naplnění liberačních důvodů, a to vzhledem k existenci překážky věci pravomocně rozhodnuté. Stěžovatelka totiž obsahově zcela totožné námitky uplatnila již v dřívějším řízení vedeném u krajského soudu pod sp. zn. 62 A 70/2018, v němž krajský soud žalobu v této části věcně přezkoumal a jako nedůvodnou ji zamítl. Rozsudkem ze dne 29. 10. 2019, č. j. 62 A 70/2018 - 200, krajský soud zrušil výroky III, V a VI původního rozhodnutí žalované (ze dne 9. 4. 2018, č. j. SZPI/AI/28-97), které se týkaly uložení pokuty. Stěžovatelka tedy v řízení vedeném pod sp. zn. 62 A 70/2018 nedosáhla zrušení celého rozhodnutí žalované. Ve vztahu k těm výrokům rozhodnutí žalované, jimiž byla shledána vinnou ze spáchání přestupků, krajský soud žalobu zamítl. Stěžovatelka se proto mohla a měla v tomto rozsahu bránit proti rozsudku č. j. 62 A 70/2018 - 200 kasační stížností (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 - 41, č. 3321/2016 Sb. NSS), to však neučinila.

[17] Právním názorem krajského soudu ve vztahu k posouzení stěžovatelčiny viny tak byla žalovaná v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a byl jím vázán také krajský soud (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2020, č. j. 1 As 312/2020 - 39). V nyní vedeném řízení o kasační stížnosti proti v pořadí druhému rozsudku krajského soudu proto již není možné v tomto rozsahu věc znovu přezkoumávat (přiměřeně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2016, č. j. 7 Afs 333/2015 - 47, nebo ze dne 18. 6. 2020, č. j. 2 Afs 282/2018 - 41). Krajský soud se tedy těmito otázkami nemohl znovu zabývat a z totožných důvodů tak nemůže činit ani Nejvyšší správní soud.

[18] Ke stěžovatelčině argumentaci, že je nutné při přezkumu uloženého správního trestu vždy přezkoumávat také vinu pachatele, Nejvyšší správní soud pouze stručně připomíná, že je tomu právě naopak. Z judikatury totiž vyplývá, že výrok o vině podmiňuje výrok o trestu, přičemž je-li vadná pouze část rozhodnutí týkající se sankce, lze rozhodnutí zrušit pouze v této části. Oproti tomu i částečné zrušení výroku o vině vede ke zrušení výroku o druhu a výměře sankce (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 As 339/2019 - 28, bod 10, a tam citovaná četná judikatura).

[19] Zbývá tedy posouzení důvodnosti stěžovatelčiných námitek, dle kterých byly v souzené věci (zejména s ohledem na velký časový odstup od porušení povinností) dány

důvody pro upuštění od uložení správního trestu a že uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká. Nejvyšší správní soud v této souvislosti v obecnosti připomíná, že „*není úkolem soudů jednajících a rozhodujících ve správním soudnictví přezkoumávat spravedlnost trestu za spáchání správního deliktu z hlediska konkrétní výše nebo způsobu uložené sankce, nýbrž toliko zkoumat, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán její výši náležitě a srozumitelně odůvodnil a zda při jejím ukládání nedošlo k překročení obecných mezí daných základními principy platného právního řádu*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 47/2004 - 87).

[20] Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že žalovaná nepochybila, měla-li za to, že s ohledem na konkrétní okolnosti posuzované věci by upuštění od uložení správního trestu bylo nedůvodně mírné. Stěžovatelka uvedla na trh značné množství nevyhovujících potravin (230 414 ks o celkové hmotnosti přesahující 4,5 tuny), takže její jednání bylo způsobilé poškodit velké množství spotřebitelů. K tomu byla shledána vinnou ze spáchání tří přestupků v souběhu. Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí poukázala také na recidivu stěžovatelky, neboť jí byla pokuta za jednání spočívající v uvádění zavádějící informace o složení potraviny (jahodového džemu) uložena již v březnu roku 2015. Krajský soud proto ve shodě s žalovanou správně dovodil, že okolnosti souzené věci dokládají, že samotné projednání přestupku by k nápravě stěžovatelky nepostačovalo, resp. tuto okolnost nebylo možno důvodně očekávat (§ 43 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky).

[21] Namítala-li stěžovatelka, že časový odstup mezi vytýkaným protiprávním jednáním a uložením pokuty oslabuje výchovnou a preventivní funkci správního trestu natolik, že to v přezkoumávaném případě odůvodňovalo upuštění od uložení trestu, Nejvyšší správní soud stěžovatelčině argumentaci nepřisvědčuje. Souhlasí naopak s hodnocením krajského soudu, že pětiletý časový rozdíl mezi porušením povinností a uložením pokuty sám o sobě takový následek nezpůsobuje (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 1 As 178/2017 - 93, body 90 až 97). Správním orgánům ani krajskému soudu nelze vytýkat nečinnost či (excesivní) průtahy. Správní orgány získaly počáteční poznatky o protiprávním jednání stěžovatelky na přelomu let 2015 a 2016, správní řízení bylo zahájeno v červenci 2016 a prvostupňový správní orgán vydal první rozhodnutí ve věci dne 2. 5. 2017. Žalovaná toto rozhodnutí částečně změnila rozhodnutím ze dne 9. 4. 2018, které bylo částečně zrušeno rozsudkem krajského soudu ze dne 21. 10. 2019. Poté následovalo vydání nyní přezkoumávaného rozhodnutí žalované dne 12. 5. 2020. Ve stěžovatelkou poukazovaném období tedy došlo k vydání několika správních rozhodnutí, přičemž pokuta (původně uložená ve výši 750 000 Kč) byla v dalším řízení snížena nejprve na 500 000 Kč a poté na konečnou výši 300 000 Kč. Krajský soud správně dovodil, že delší časový odstup mezi spácháním přestupků a pravomocným uložením pokuty v tomto případě neměl za následek oslabení preventivní a výchovné funkce správního trestu v takové míře, aby to způsobilo důsledky namítané stěžovatelkou, tedy další snížení pokuty, či dokonce upuštění od jejího uložení.

[22] K hodnocení stěžovatelčiných majetkových poměrů a jejich srovnávání s dalšími ekonomickými subjekty podnikajícími v téže oblasti, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že žalovaná v rozhodnutí o odvolání (viz str. 42 až 43) podrobně odůvodnila, proč nezohlednila (způsobem požadovaným stěžovatelkou) listiny vztahující se k ekonomické síle jejích konkurentů, kterým byla ze strany SZPI rovněž uložena

pokračování

pokuta. Žalovaná v této souvislosti správně poukázala na skutečnost, že pro určení sankce a její individualizaci je daleko zásadnější posouzení povahy a závažnosti spáchaných přestupků, jakož i přitěžujících a polehčujících okolností, přičemž pokutu nelze bez dalšího určovat podle obratu subjektů a na základě srovnání ekonomických ukazatelů různých pachatelů. Tomu ostatně odpovídá i výčet kritérií, k nimž má správní orgán přihlídnout při určení výměru pokuty, ať už podle § 17i odst. 2 zákona o potravinách, ve znění do 30. 6. 2017, nebo podle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky, které vzájemné porovnávání majetkových poměrů pachatelů jako kritérium pro určování výše pokuty nestanoví. Žalovaná (a ve shodě s ní i krajský soud) správně upozornila, že hodnocení majetkových poměrů má význam především v souvislosti s možnými likvidačními důsledky ukládané pokuty. V této souvislosti (s ohledem na negativní následky přijatých opatření souvisejících s pandemií COVID-19) pak žalovaná také přistoupila ke snížení pokuty z částky 500 000 Kč na 300 000 Kč.

[23] Žalovaná tedy při určování výše pokuty dostala požadavkům plynoucím z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, č. 2092/2010 Sb. NSS. Pokud zároveň v odůvodnění poukázala na jiná vydaná rozhodnutí, kterými SZPI uložila pokutu ve skutkově obdobných případech, a sice bez podrobného porovnání ekonomických ukazatelů jednotlivých pachatelů ve vztahu ke stěžovateli, avšak při současném náležitém posouzení její individuální situace, nedopustila se pochybení, které by mělo vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí.

[24] V souvislosti s namítanou nepřiměřeností pokuty a jejím likvidačním charakterem stěžovatelka požadovala také výslech jejího jednatele, jehož neprovedení považovala za zásah do ústavně garantovaných práv. K tomu Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že v projednávaném případě měla žalovaná za to, že k prokázání stěžovatelčiných majetkových poměrů postačují listinné důkazy a stěžovatelčino písemné vyjádření ze dne 14. 4. 2020. Zároveň stěžovatelku vyrozuměla o tom, že se může vyjádřit k důkazům prováděným mimo ústní jednání dne 21. 4. 2020, případně do pěti dnů po něm. Toho také stěžovatelka využila. Dospěla-li žalovaná k závěru, že ke zjištění stěžovatelčiných majetkových poměrů postačují listinné důkazy a není třeba výpovědi jejího jednatele, a své úvahy řádně popsala v odůvodnění rozhodnutí, nelze jí v tomto ohledu nic vytknout. Stěžovatelka měla možnost se v předchozím správním řízení vyjádřit, to také opakovaně učinila, a neprovedení výslechu jednatele, který žalovaná pokládala za nadbytečný, jí tedy nijak nebránilo v uplatnění jejích práv.

[25] Důvodnou Nejvyšší správní soud neshledal ani poslední kasační námitku spočívající v tom, že při ukládání pokuty nebyla zohledněna zanedbatelná míra stěžovatelčina zavinění daná tím, že sama potraviny nevyrábí, a proto nemůže ovlivnit jejich faktické složení, jakož ani to, co jí o složení potravin sdělí výrobce. Již krajský soud v této souvislosti v odůvodnění rozsudku správně upozornil, že žalovaná skutečnosti, že se jednalo o skryté vady odhalitelné až na základě laboratorního rozboru, a dále to, že stěžovatelka nebyla výrobcem potravin, zohlednila ve prospěch stěžovatelky (viz str. 24 rozhodnutí). Není tedy pravda, že by žalovaná k těmto okolnostem při ukládání pokuty nepřihlíдела.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Na základě výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. června 2022

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu